

7de zondag van Pasen

Joh. 17, 11b-19

Geloven, broeders en zusters in Christus, heeft voor veel mensen iets tegenstrijdigs in zich.

Enerzijds is het een bron van vreugde, want het biedt ons houvast, vooral in moeilijke tijden; het geloof kan zeer troostend zijn en bemoedigend. Het geloof biedt ons ook een mogelijkheid om onze dankbaarheid te uiten naar God toe. Dankbaarheid om wie we zijn, dat we er mogen zijn, om de mensen die ons dierbaar zijn. Het geloof plaatst ons leven bovendien in het kader van de tijd: ons leven, onze indeling van het leven krijgt er zin door. Dat wordt misschien nog het sterkst tot uitdrukking gebracht in onze christelijke feestdagen, die kleur geven aan ons jaar, met Pasen als hoogtepunt.

Maar aan de andere kant, laten we daar eerlijk in zijn, kan het geloof ook een bron van spanningen zijn. Spanningen met andere mensen die ons geloof niet kunnen begrijpen, ons soms zelfs niet meer serieus nemen; spanningen met een wereld waarin zoveel onzin en onrecht gebeurt dat in grote tegenspraak lijkt met ons geloof. Spanningen met een kerk, waar soms ook het nodige mis kan zijn, want de kerk bestaat nu eenmaal uit feilbare mensen. Spanningen ook binnen onszelf. Maken we onszelf niet iets wijs door in God te geloven? Is ons geloof wel echt? Wie twijfelt er nooit eens?

En dan denken we wel eens: was Jezus zelf maar in onze wereld, had Hij maar in onze tijd geleefd, dán zou hij wel een einde maken aan onze problemen en aan onze twijfels. Maar zo is het niet. En zo was in feite 2000 jaar geleden ook niet. Ook toen zijn de problemen en de twijfels niet uit de wereld geholpen.

Misschien is het juist wel dáárom dat Jezus indertijd de komst van de Trooster aankondigde, de komst van de Heilige Geest die wij met Pinksteren verwachten. In het evangelie van vandaag loopt Jezus hier al enigszins op vooruit. We hoorden een deel van het z.g. hogepriesterlijk gebed van Jezus tot zijn Vader. Daarbij valt op dat Hij niet voor zichzelf bidt, maar voor zijn volgelingen, voor zijn leerlingen, dus voor ons!

Veel mensen hebben de neiging om vooral voor zichzelf te bidden en voor hun meest nabije naasten, maar Jezus bad voor anderen, voor ons! Want Hij wéét dat we het regelmatig moeilijk hebben, ook met ons geloof. Hij weet dat we af en toe twijfelen. Hij weet dat we troost en bemoediging nodig hebben omdat we zo vaak beproefd worden. Hij wéét dat we de ellende in de wereld en onze eigen problemen vaak niet kunnen rijmen met het bestaan van een goede God. Daarom bidt Hij voor ons.

Hij bidt voor ons dat we niet zullen opgeven; dat we vast houden aan ons geloof in de zin van het leven en dat we ook elkaar daarin bemoedigen door ons voor elkaar in te zetten waar dat nodig is. Hij bidt voor ons dat wij in waarheid aan God mogen zijn toegewijd. Aan welke waarheid? Aan de waarheid dat ons leven een betekenis heeft; dat ons leven door God gewild is en dat wij de opdracht niet uit het oog verliezen dat leven dan ook inhoud te geven. Het leven goed maken.

God sprak niet voor niets de woorden “Het is zéér goed”, toen Hij de mens had geschapen. Duidelijker kon Hij het niet zeggen. Wij zijn niet geschapen om pijn te lijden, en nog minder om het lijden op te zoeken, maar om vreugde te hebben aan het leven. En als het lijden er dan toch is, in welke vorm dan ook, zend Hij ons de Trooster om ons te helpen de moed niet op te geven, en opdat wij elkáár helpen de moed nooit op te geven. Om te blijven vertrouwen dat het leven, ondanks alles, goed is. Omdat we het leven gekregen hebben van een God die ons liefheeft. Amen.

Jan van de Laar, pastor